

do auta, abych viděl, jak se umí pohybovat ve své slávě. Čekám čtvrt hodiny, půl hodiny, čekám hodinu. Jílek nepřichází, auto zřejmě na někoho čeká. Jdu tedy k šoferovi a ptám se, nečeká-li na pana Jílka. Ano, právě na něho, zní odpověď. Račte to být snad vy? — Ne, odpovídám, ale čekali byste už asi marně. Bude lépe, svezete-li mne místo pana Jílka na letiště, a já už tam vysvětlím, proč asi pan Jílek nepřijede. To se také stalo a zde mne tedy, pánové, máte. Musím vás jednak varovat před Jílkem, který je dobrodruhem, a jednak prosit, abyste mne zas dali dopravit k Masarykovu nádraží zpět. Musím tam být — a zpráva, kterou jsem vám přinesl, snad stojí za tuto ochotu...“

A zatím, co mladý profesor Barvínek ujížděl ve vojenském autu zpět, dali páni důstojníci hlavy dohromady a usnesli se meldovati ministerstvu, že sice pan Jílek s torpedem nepřijel, ale že přijel pan profesor Barvínek s nehezkou zprávou.

Výsledkem tohoto hlášení byl dopis, který dva dny na to Jílek obdržel a který zněl: „Vyzývám vás, abyste sem neprodleně sdělil, proč jste se dne 5. června 1925 nedostavil, ač na Vaše vyzvání byl Vám k tomu účeli vyslán automobil na Masarykovo nádraží. Za ministra: generál Dr. Kroutil.“

A obratem letěla Jílkova odpověď: „K Vašemu vyzvání sděluji, že důvody svého nedostavení se nemohu sdělit dříve, dokud nebude po mých audiencích u pana ministra a u pana generála Syrového, o něž jsem žádal.“

A zas čekalo ministerstvo trpělivě čtyři měsíce, až 9. října konečně vyslalo za Jílkem celou komisi: podplukovníka Ing. Bendu za MNO. a štáb. kapitána Ing. Bulise za vojenský letecký ústav studijní. Tato komise našla Jílka v továrně Mimrově na Vinohradech a sepsala s ním protokol, do něhož Jílek nadiktoval, že model má téměř hotový, že musil vyměnit některé součástky, jež se mu při pokusech neosvědčily, že lituje, že mu nebyly povoleny žádané audience a že konečně dne 12. října mezi 9. a 12. hod. polední určitě se dostaví s plány vynálezu do vojenského leteckého studijního ústavu, aby se páni odborníci alespoň z plánů přesvědčili, že vynález opravdu je ohromný.

Tři nejlepší znalci-důstojníci technické služby letecké shromáždili se v 9 hodin dne 12. října v leteckém ústavu ve Střešovicích, aby odbornými zraky prohlédli plány vzdušného torpeda Jílkova. Čekali a opět čekali, přešlapující netrpělivě. Uplynuly tak tři hodiny, bylo už dvanáct, ale pan vynálezce nikde. Čekali tedy ještě hodinu a znovu hodinu, pak ale zasakrovali a odešli. Druhý den bylo učiněno trestní oznámení. Jílek zatčen a vyslýchán nepřestal tvrdit, že vynálezem rozhodně je. Plán prý před zatčením zničil, právě jako všechny součástky, aby se nedostaly jinému do ruky.

Vyšetřování šlo rychle kupředu, ale v tom projevil o nadaného holiče veliký zájem krajský soud v Chrudimí, jenž měl si s ním vyříditi nějakou maličkost, i byl tedy Jílek předán tam. Pohostinský chrudimský soud uznal rozsudkem ze 14. prosince, že Jílek má pro jakési

podvody svaté právo, aby po 2 měsíce u nich pobýval, a když tato lhůta prošla, poslali pana vynálezce hezky s čestným doprovodem zase zpět do Prahy. Zde jej na slib propustili z vyšetřovací vazby a provedli hlavní líčení v jeho nepřítomnosti. Ti dva páni, o nichž jsme mluvili na počátku, byli zástupci MNO a měli také jako svědci býti slyšeni. Byl to jeden podplukovník (ten blahobytně vypadající pán v civilu) a jeden kapitán. Oba ovšem toho moc nevěděli, poněvadž Jílka neznali, a tak se odvolali jen na spisy, jichž MNO poslalo soudu celý svazek.

Za to víc toho řekl prof. Barvínek z Turč. Sv. Martina, který začal hezky od počátku jako na gymnasiu a končil svým výletem ve vojenském automobilu na letiště a zpět.

Samosoudce vrch. rada Nedvěd uznal, že vynálezce nejednal s ministerstvem Národní obrany pěkně a odsoudil jej pro zločin podvodu podle § 197 tr. z. k doplňujícím trestu těžkého žaláře v trvání dvou měsíců a k náhradě obnosu 600 Kč ministerstvu.

Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Mareček. —ff—

Dozvuky procesu o vraždě v Popovicích.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Naši čtenáři se pamatují z našeho referátu o porotním přelíčení s Chrudimským ve 12. čísle „Soudní Síň“, že Marie Chrudimská, manželka obžalovaného, jediná z několika spolunocležníků vypovídala jak u tohoto líčení, tak už dříve před vyšetřujícím soudcem, že její muž osudné noci, v níž vražda se stala, spal doma, totiž ve společné noclehárně, která zřízena je v bývalé stáji hostince Frant. Rokose v Hrdlořezích.

Pro tuto svoji výpověď u vyšetřujícího soudce byla již žalována, ale líčení bylo odročeno až do výsledku řízení porotního. Nyní byla na ni vznesena žaloba nová pro její svědeckou výpověď před porotou a Chrudimská po výslechu ostatních devíti spolunocležníků, kteří vesměs potvrdili, že Chrudimský té noci v noclehárně nespal, odsouzena do těžkého žaláře v trvání tří měsíců bezpodmínečně.

Škubánky a knejpy.

(Zem. trestní soud v Praze.)

Činnost pana Kadenky je činnost značně sedavá. Pan Kadenka sedí od rána do večera, a měl by z toho potíže zaživací i jiné, kdyby klidně seděl jako, řekněme, třebaš úředník. Ale pan Kadenka není úředníkem a má dost pohybu. Sedí na verpánku, krájí kůže, tahá nítě, přibíjí cvoky i floky za pomoci jednoho dělníka. Zkrátka pan Kadenka vyrábí boty a dělá konkurenci Baťovi tím, že plody své píle — pantofle a boty do štrapáce — rozváží po jarmarcích. Jako jiní lidé jeho profese je i pan Kadenka vznětlivý člověk a poněvadž koná práci zajisté těžkou, chce, aby i tělesně